

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 600/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice, zastúpenej obchodnou spoločnosťou MST PARTNERS, s. r. o., advokátska kancelária, Laurinská 3, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Martin Timcsák, pre namietané porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 10 Er 1324/2010 z 18. júla 2012, postupom a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26 CoE 373/2014 z 27. februára 2015 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 ECdo 112/2015 z 26. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2016 doručená a 25. júla 2016 o splnomocnenie doplnená sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uznesením Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 Er 1324/2010 z 18. júla 2012, postupom a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 26 CoE 373/2014 z 27. februára 2015 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 ECdo 112/2015 z 26. januára 2016 (spolu aj „napadnutý postup a uznesenia“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je právnickou osobou podnikajúcou v oblasti poisťovníctva. Na základe poisťovnej zmluvy uzavretej medzi sťažovateľkou a povinným sa tento zaviazal platiť dohodnuté „*životné poistenie, úrazové poistenie na dobu 17 rokov*“ tretej osoby. Keďže povinný v rozpore s poisťovnou zmluvou dohodnuté poistné za riadne sťažovateľkou poskytnutú a povinným vyčerpanú službu nezaplatil, v súlade s individuálne uzavretou rozhodcovskou doložkou sa sťažovateľka obrátila na Arbitrážny súd Košice (ďalej len „arbitrážny súd“), ktorý rozhodcovským rozsudkom sp. zn. 2 C/304/2009 z 8. marca 2010 zaviazal povinného na zaplatenie dlžného poistného v sume 31,73 € s príslušenstvom, ako aj trov rozhodcovského konania v sume 230 €. Povinný dlžné poistné ani v lehote vyplývajúcej z rozhodcovského rozsudku nezaplatil, preto sťažovateľka podala súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na podklade

rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Súdny exekútor následne predložil okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech sťažovateľky. Okresný súd napadnutým uznesením žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, čo po podaní odvolania sťažovateľkou krajský súd napadnutým uznesením ako vecne správne potvrdil. Dovolanie sťažovateľky najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa v tom čase účinného § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov s tým, že „nie je prípustné ani podľa § 237 ani podľa § 239 OSP“.

3. Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že „súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, nenariadil pojednávanie a nevyžiadal si ani spis o konaní pred rozhodcovským súdom. Súd prvého stupňa teda nevykonal prieskum spisových podkladov, ktoré vydaniu exekučného titulu predchádzali... Z postupu okresného súdu je zjavné, že okresný súd nevychádzal z obsahu rozhodcovského spisu, ale nanovo konštruoval skutkový stav... Sťažovateľovi bolo upreté jeho práva na vyjadrenie sa k správnosti, pravosti a úplnosti listinných dôkazov, ako aj k ich obsahu... Exekučný súd vykonal kontrolu postupu rozhodcovského súdu a dospel k úplne opačným právnym záverom... Súd prvého stupňa v rozpore so zákonom zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom odvolací súd toto jeho rozhodnutie ako vecne právne potvrdil, týmto postupom bola sťažovateľovi odňatá jeho možnosť konať pred súdom.“. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces však zakladá aj „odôvodnenie uznesenia dovolacieho súdu..., nakoľko dovolací súd svoje rozhodnutie vôbec neodôvodnil a nevyjadril sa ani k jednej z námietok sťažovateľa uvedených v dovolaní“. S poukazom na konkrétnu judikatúru najvyššieho súdu, ústavného súdu, ako aj Súdneho dvora Európskej únie, ktorá podľa názoru sťažovateľky s danou vecou súvisí, napokon vyslovuje presvedčenie, že „posudzovaná rozhodcovská doložka nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou“. Tým, že „exekučné súdy v rámci posudzovania otázky platnosti dotknutej rozhodcovskej doložky“ na eurokonformnú interpretáciu neprihliadali, výsledkom ich postupu „je faktická nevykonateľnosť exekučného titulu, teda faktické zrušenie jeho účinkov“.

4. Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka v petite navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým postupom a uzneseniami okresného súdu, krajského

súdu a najvyššieho súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté uznesenia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 10 Er 1324/2010 z 18. júla 2012, postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 26 CoE 373/2014 z 27. februára 2015 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 ECdo 112/2015 z 26. januára 2016 v súvislosti s neudelením poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie v prospech sťažovateľky ako oprávnenej.

10. So zreteľom na obsah predloženej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že o obdobných sťažnostiach sťažovateľky už rozhodol viacerými uzneseniami, ktorými tieto sťažnosti po ich predbežnom prerokovaní vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam prvostupňových súdov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie a vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam odvolacích súdov a dovolacieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti (napr. II. ÚS 719/2015, III. ÚS 548/2015, II. ÚS 779/2015, III. ÚS 127/2016, III. ÚS 179/2016). Z rovnakých dôvodov ústavný odmieta aj predloženú sťažnosť, a keďže sťažovateľku na nedostatky predchádzajúcich sťažností upozornil, toto uznesenie v súlade s § 25 ods. 2 treťou vetou zákona o ústavnom súde neodôvodňuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016